

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 19 2018, nummers 454 – 477 dinsdag 15 mei 2018

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2018

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Omgevingsrecht	4
Wabo	4
Planschade.....	6
Flora- en faunawet.....	6
Wet natuurbescherming.....	8
Bijstand	11
Bestuursrecht overig.....	14

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Belastingdienst-Toeslagen.....	14
Gezondheid.....	15
Paspoortwet.....	16
Rijkswet op het Nederlanderschap	18
Vreemdelingenrecht.....	19
Regulier.....	19
Asiel.....	20
Unieburgers	22
Richtlijnen en verordeningen	24
Procesrecht.....	27

Algemeen bestuursrecht

JnB2018, 454

MK ABRS, 09-05-2018, 201703544/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Ridderkerk, appellant

Awb 2:2

Wet openbaarheid van bestuur (Wob)

WEIGERING GEMACHTIGDE. WOB. MISBRUIK VAN RECHT. Ook gevallen van misbruik van recht door een bepaalde persoon kunnen ernstige bezwaren vormen op grond waarvan die persoon als gemachtigde mag worden geweigerd. Ernstige bezwaren zijn evenwel niet reeds aan de orde indien de betrokken persoon in een incidenteel en op zichzelf staand geval misbruik van recht heeft gemaakt. Gelet op het ingrijpende karakter van de bevoegdheid tot weigering van een gemachtigde, vereist de zorgvuldigheid dat het bestuursorgaan uiteenzet op grond van welke concrete feiten en omstandigheden het zich op het standpunt stelt dat ernstige bezwaren tegen die persoon bestaan.

Weigering [wederpartij] als gemachtigde van [persoon].

[...]

Het college betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de eerdere gevallen van misbruik van recht onvoldoende grondslag vormden om [wederpartij] te weigeren als gemachtigde van [persoon]. De handelwijze van [wederpartij] in de procedure waarin hij is geweigerd als gemachtigde, is volgens het college een variant op zijn handelwijze in eerdere zaken waarin misbruik van recht is aangenomen. Omdat de handelwijze in lijn is met de handelwijze in andere zaken, waarin misbruik van recht is aangenomen, waren er ernstige bezwaren tegen [wederpartij], aldus het college.

[...]

De rechtbank heeft terecht, onder verwijzing naar de uitspraken van de Afdeling van 29 november 2006, [ECLI:NL:RVS:2006:AZ3244](#), en 12 oktober 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2709](#), vooropgesteld dat van de in artikel 2:2, eerste lid, van de Awb gegeven bevoegdheid slechts in uitzonderlijke gevallen gebruik mag worden gemaakt. Er moeten ernstige bezwaren aan de orde zijn. Blijkens de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling kunnen deze bezwaren van uiteenlopende aard zijn. Gedacht kan worden aan gevallen van evidente en ernstige ondeskundigheid. Ook kan gedacht worden aan gemachtigden die herhaaldelijk de normale gang van zaken, eventueel met bedreiging van geweld, verstoren.

In aanvulling hierop overweegt de Afdeling thans dat ook gevallen van misbruik van recht door een bepaalde persoon ernstige bezwaren kunnen vormen op grond waarvan die persoon als gemachtigde mag worden geweigerd. Ernstige bezwaren zijn evenwel niet reeds aan de orde indien de betrokken persoon in een incidenteel en op zichzelf staand geval misbruik van recht heeft gemaakt.

Gelet op het ingrijpende karakter van de bevoegdheid tot weigering van een gemachtigde, vereist de zorgvuldigheid dat het bestuursorgaan uiteenzet op grond van welke concrete feiten en omstandigheden het zich op het standpunt stelt dat ernstige bezwaren tegen die persoon bestaan. [het primaire besluit en de beslissing op bezwaar]

[...] voldoen niet aan deze maatstaf. In deze besluiten is slechts in betrekkelijk algemene bewoordingen weergegeven waarom ernstige bezwaren bestaan tegen [wederpartij], zonder dat daarbij concrete feiten en omstandigheden zijn vermeld. Het college heeft in die besluiten onder meer vermeld dat "bij meerdere gelegenheden (in den lande)" is vastgesteld dat [wederpartij] misbruik van recht maakte, maar heeft onvoldoende geconcretiseerd wat die gevallen inhielden. Het college heeft slechts verwezen naar één uitspraak van de rechtbank Midden-Nederland ([ECLI:NL:RBMNE:2014:5278](#)) en de op het daartegen ingestelde hoger beroep gewezen uitspraak van de Afdeling ([ECLI:NL:RVS:2015:2311](#)). Hieruit kan niet worden afgeleid dat het misbruik van recht door [wederpartij] niet slechts een incidenteel en op zichzelf staand geval betrof. De stelling van het college dat de verhouding tussen [persoon] en [wederpartij] geen gebruikelijke cliënt-gemachtigderelatie was en dat het Wob-verzoek - anders dan de ondertekening doet vermoeden - is ingediend door [wederpartij], is in de besluiten evenzeer met onvoldoende concrete feiten en omstandigheden onderbouwd.

[...]

Met de aanvullende informatie in beroep en hoger beroep heeft het college alsnog geconcretiseerd waaruit de ernstige bezwaren tegen [wederpartij] bestaan. Het college heeft aannemelijk gemaakt dat [wederpartij] niet in een incidenteel en op zichzelf staand geval misbruik heeft gemaakt van het recht om Wob-verzoeken in te dienen en daartegen rechtsmiddelen aan te wenden, maar dat hij dit stelselmatig heeft gedaan. De Afdeling volgt voorts het college in de stelling dat de procedure op grond van de Wob waarin [wederpartij] in bezwaar als gemachtigde van [persoon] is geweigerd, kenmerken vertoonde die duiden op een voortzetting van het patroon van misbruik van recht. Dat de handelwijze van [wederpartij] misbruik van recht inhield, wordt bevestigd door de uitspraken van heden, [ECLI:NL:RVS:2018:1499](#), [ECLI:NL:RVS:2018:1500](#), [ECLI:NL:RVS:2018:1501](#) en [ECLI:NL:RVS:2018:1502](#).

De Afdeling is daarom van oordeel dat het college zich op het standpunt mocht stellen dat jegens [wederpartij] ernstige bezwaren bestonden. Derhalve is er aanleiding om de rechtsgevolgen van het door de rechtbank vernietigde besluit van 23 maart 2016 geheel in stand te laten.

[ECLI:NL:RVS:2018:1585](#)

Op dezelfde datum heeft de ABRS in gelijke zin geoordeeld: [ECLI:NL:RVS:2018:1587](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2018, 455

ABRS, 09-05-2018, 201703616/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Leeuwarden, appelllant.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1, 2.12 lid 1, 2.27 lid 1, 3.11
Besluit omgevingsrecht (Bor) 6.5 lid 1

WABO. Uit de tekst van artikel 3.11, derde lid, van de Wabo en de geschiedenis van de totstandkoming van de Wabo, volgt dat in het geval dat een verklaring van geen bedenkingen is vereist, eerst een ontwerpbesluit over de verklaring van geen bedenkingen ter inzage moet worden gelegd waartegen zienswijzen kunnen worden ingediend. Verwijzing naar ABRS 19-10-2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2734](#). Dat is niet anders indien het definitieve besluit niet strekt tot verlening van de gevraagde omgevingsvergunning. Uit artikel 3.11 en de geschiedenis van de totstandkoming van de Wabo volgt verder dat dit ontwerpbesluit moet zijn opgesteld door het bestuursorgaan dat bevoegd is een verklaring van geen bedenkingen te geven.

[ECLI:NL:RVS:2018:1511](#)

JnB2018, 456

ABRS, 09-05-2018, 201702376/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Eindhoven.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, aanhef en onder c, 2.12 lid 1, onder a, onder 2°

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: artikel 1, artikel 4.1

WABO. Omgevingsvergunning voor het in strijd met het bestemmingsplan bouwen van een winkel met appartementen. Het college heeft in redelijkheid tot de conclusie kunnen komen dat het bouwplan niet zal leiden tot een onaanvaardbare aantasting van het woon- en leefklimaat in de woning van [appellant sub 3C]. Anders dan ten aanzien van daglichttoetreding bestaan geen wettelijke normen die zien op een minimumaantal zonuren per dag in een woning. De wetgever heeft ervoor gekozen regulering hiervan over te laten aan bestuursorganen. Dit betekent dat bestuursorganen op dit onderwerp beleidsruimte hebben. Het college heeft gemotiveerd uiteengezet waarom hij het van groot belang acht dat uitvoering kan worden gegeven aan het bouwplan en dat hij daarom geen aanleiding ziet om af te wijken van het door hem gehanteerde uitgangspunt dat in een ring in het centrum van Eindhoven meer waarde gehecht wordt aan de bebouwingsdichtheid dan aan bezonning.

[ECLI:NL:RVS:2018:1515](#)

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- Voorzieningenrechter Rechtbank Limburg, 09-05-2018, AWB/ROE 18/901 en 18/902 ([ECLI:NL:RBLIM:2018:4397](#)).
- Rechtbank Gelderland, 03-05-2018, AWB 17/4132 ([ECLI:NL:RBGEL:2018:2065](#)).
- MK Rechtbank Limburg, 16-04-2018 (publ. 02-05-2018), AWB/ROE 16/2169 en 16/2173 ([ECLI:NL:RBLIM:2018:3543](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB2018, 457

MK ABRS, 09-05-2018, 201702099/1/A2

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.3 aanhef en onder a
college van burgemeester en wethouders van Zaanstad.

PLANSCHADE. Voorzienbaarheid. Planschade geleden ten gevolge van projectbesluit waarbij bouwvergunning is verleend voor het plaatsen van een geluidsscherm moet op grond van voorzienbaarheid voor rekening van betrokkene blijven. Het conceptactieplan en het vastgestelde Actieplan omgevingslawaaï gemeente Zaanstad zijn concrete beleidsvoornemens die openbaar zijn gemaakt, op grond waarvan betrokkene de plaatsing van het nieuwe geluidsscherm kon voorzien. Hieraan doet niet af dat in het op 10 oktober 2006 vastgestelde wegaanpassingsbesluit is vermeld dat de minister van Verkeer en Waterstaat de plaatsing van een geluidsscherm ter plaatse niet doelmatig vond.

[ECLI:NL:RVS:2018:1562](https://ecli.nl/RVS:2018:1562)

[Naar inhoudsopgave](#)

Flora- en faunawet

JnB2018, 458

MK ABRS, 09-05-2018, 201707356/1/A2

college van gedeputeerde staten van Zeeland, appellante.

Flora- en faunawet (Ffw) 83 lid 1, 84 lid 1, lid 2, lid 3

Wet natuurbescherming 9.10 lid 3, 9.12 lid 1, lid 7

Beleidsregels tegemoetkoming faunaschade 7 lid 1, 9

FLORA- EN FAUNAWET. De rechtbank heeft ten onrechte artikel 9, aanhef en onder g, onder II en III, van de Beleidsregels, onverbindend geacht.

Schadevergoeding. De vraag of schade die het gevolg is van een diersoort als bedoeld in de artikelen 83 en 84 van de Ffw tot het normale bedrijfsrisico of het normale maatschappelijke risico behoort, moet worden beantwoord met inachtneming van alle van belang zijnde omstandigheden van het geval. Daarbij zijn onder andere van belang de aard, de omvang, de voorzienbaarheid van de schade en de omstandigheid dat de wetgever de verantwoordelijkheid voor de bescherming van have en goed tegen schade door dieren primair bij de grondeigenaar heeft gelegd.

De beoordeling van de van belang zijnde omstandigheden dient in beginsel per geval plaats te vinden. Met een uitvoeringslast van jaarlijks vijfduizend verzoeken is het begrijpelijk en ook redelijk dat, in afwijking van genoemd uitgangspunt, wordt overgegaan tot standaardisering van het normaal maatschappelijk risico als de regeling in tegemoetkoming in de schade voorziet. Dat betekent - uiteraard - wel dat de gekozen standaard passend dient te zijn.

Het vergoeden van 60% van de schade die door mezen en meesachtigen is toegebracht aan peren leidt niet tot een onevenredig zware last voor fruittelers.

[...] tegemoetkoming [...] toegekend voor schade die mezen hebben toegebracht aan peren.

[...] De rechtbank concludeert dat artikel 9, aanhef en onder g, onder II en III, van de Beleidsregels onverbindend is, omdat deze bepaling in strijd is met het in artikel 3:4, tweede lid, van de Awb neergelegde evenredigheidsbeginsel en artikel 84, eerste lid van de Ffw.

[...] In hoger beroep komt het college op tegen dit oordeel.

Het college betoogt terecht dat de rechtbank ten onrechte een oordeel heeft gegeven over de afbouwregeling, voor zover die ziet op de jaren 2016 en 2017. De schade van [wederpartij] is in 2015 opgetreden en het college stelt terecht dat de rechtbank zich daarom had moeten beperken tot een oordeel over de vraag of de tegemoetkoming die voor dat jaar is toegekend redelijk is. Een exceptieve toetsing van de afbouwregeling kon dus alleen betrekking hebben op het deel van de regeling dat het jaar 2015 betreft. De rechtbank heeft derhalve ten onrechte artikel 9, aanhef en onder g, onder II en III, van de Beleidsregels, onverbindend geacht. Als de rechtbank van oordeel was geweest dat dit deel van de regeling onverbindend was, had zij vervolgens moeten nagaan of er omstandigheden waren die het onredelijk maakten de regeling op het geval [wederpartij] toe te passen. De rechtbank had dus, zoals het college terecht aanvoert, voor zover zij van oordeel zou zijn dat het beleid in dit concrete geval onevenredig uitpakt, gelet op artikel 4:84 van de Awb, moeten oordelen dat het college niet overeenkomstig de Beleidsregels had mogen handelen.

[...] Uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 84 van de Ffw volgt dat de bescherming van have en goed tegen schade door dieren primair de verantwoordelijkheid is van de grondgebruiker zelf. Dit brengt onder andere met zich dat alles in het werk gesteld dient te zijn om schade te voorkomen of te beperken. Het moet voorts gaan om schade die niet tot het normale bedrijfsrisico en het normale maatschappelijke risico van de betrokkene behoort (Kamerstukken II 1992/93, 23 147, nr. 3, blz. 83 en Kamerstukken I 1997/98, 23 147, nr. 104b, blz. 21).

Over het eerste element - de fruitteler dient alles in het werk te hebben gesteld om schade te voorkomen of te beperken - overweegt de Afdeling als volgt. [...] Naar het oordeel van de Afdeling is onvoldoende duidelijk dat de in het besluit van het Faunafonds aangedragen maatregelen ook effectief zijn. Zij volgt de rechtbank dan ook in haar oordeel dat het besluit in dat opzicht onvoldoende is gemotiveerd.

[...] Over het tweede element - de schade dient niet tot het normale bedrijfsrisico of het normale maatschappelijke risico van de fruitteler te worden gerekend - overweegt de Afdeling dat uit artikel 84 van de Ffw volgt dat onevenredig zware schade die [wederpartij] lijdt dient te worden vergoed. Het is in de eerste plaats aan het college om de omvang van het normale bedrijfsrisico of het normale maatschappelijke risico vast te stellen. Daarbij komt het college beoordelingsruimte toe. Het college dient de vaststelling van het normale bedrijfsrisico of het normale maatschappelijke risico naar behoren te motiveren. De vraag of schade die het gevolg is van een diersoort als bedoeld in de artikelen 83 en 84 van de Ffw tot het normale bedrijfsrisico of het normale

maatschappelijke risico behoort, moet worden beantwoord met inachtneming van alle van belang zijnde omstandigheden van het geval. Daarbij is onder andere de aard, de omvang en - anders dan de rechtbank heeft overwogen - de voorzienbaarheid van de schade van belang. Niet in geschil is dat [wederpartij] rekening had moeten houden met het risico van schade aan door hem geteelde peren door mezen, omdat bekend is dat het betreffende gewas aantrekkelijk is voor de betreffende diersoort en het onbeschermd laten van dit gewas daarom risicovol is. Een andere omstandigheid die van belang is, is dat de wetgever de verantwoordelijkheid voor de bescherming van have en goed tegen schade door dieren primair bij de grondeigenaar heeft gelegd (zie de totstandkomingsgeschiedenis van artikel 84 van de Ffw, zoals hierboven aangehaald). De beoordeling van de van belang zijnde omstandigheden dient in beginsel per geval plaats te vinden. Het college heeft ter zitting gesteld dat BIJ12, die de verzoeken om tegemoetkoming op basis van - voorheen - de Ffw in opdracht van het Faunafonds behandelde en thans de verzoeken op basis van de Wet natuurbescherming in opdracht van de colleges behandelt, jaarlijks vijfduizend verzoeken ontvangt. Met een dergelijke uitvoeringslast is het begrijpelijk en ook redelijk dat, in afwijking van genoemd uitgangspunt, wordt overgegaan tot standaardisering van het normaal maatschappelijk risico als de regeling in tegemoetkoming in de schade voorziet. Dat betekent - uiteraard - wel dat de gekozen standaard passend dient te zijn. Naar het oordeel van de Afdeling leidt het vergoeden van 60% van de schade die door mezen en meesachtigen is toegebracht aan peren niet tot een onevenredig zware last voor fruittelers. Dit oordeel is gebaseerd op de hoogte van de gemiddelde schade die fruittelers hebben geleden door toedoen van mezen en meesachtigen aan appels en peren en de gemiddelde omzet die fruittelers genereren. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:1488](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet natuurbescherming

JnB2018, 459

MK ABRS, 09-05-2018, 201800199/1/A2

college van gedeputeerde staten van Gelderland, appellant.

Wet natuurbescherming (Wnb) 6.1 lid 1, lid 2

Flora- en faunawet 84

Beleidsregels tegemoetkoming faunaschade (Beleidsregels) 7 lid 1, 9

WET NATUURBESCHERMING. Schadevergoeding. De vraag of schade die het gevolg is van een diersoort als bedoeld in artikel 6.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wnb tot het normale bedrijfsrisico of het normale maatschappelijke risico behoort, moet worden beantwoord met inachtneming van alle van belang zijnde omstandigheden van het geval. Daarbij zijn onder andere van belang de aard, de omvang en de voorzienbaarheid van de schade en de omstandigheid dat de wetgever de verantwoordelijkheid voor de bescherming van have en goed tegen schade door dieren primair bij de grondeigenaar heeft gelegd.

De beoordeling van de van belang zijnde omstandigheden dient in beginsel per geval plaats te vinden. Met een uitvoeringslast van jaarlijks vijfduizend verzoeken is het begrijpelijk en ook redelijk dat, in afwijking van genoemd uitgangspunt, wordt overgegaan tot standaardisering van het normaal maatschappelijk risico als de regeling in tegemoetkoming in de schade voorziet. Dat betekent - uiteraard - wel dat de gekozen standaard passend dient te zijn. Het vergoeden van 30% van de schade die door vogels is toegebracht aan peren leidt tot een onevenredig zware last voor fruittelers.

[...] tegemoetkoming [...] voor schade die mezen en roeken hebben toegebracht aan peren.

[...] Het voorgaande leidt naar het oordeel van de rechtbank tot de conclusie dat het college zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft mogen stellen dat 70% van de getaxeerde schade niet voor tegemoetkoming in aanmerking komt. [...]

[...] In hoger beroep komt het college op tegen dit oordeel.

[...] Volgens de toelichting op de Wnb komt artikel 6.1 van de Wnb inhoudelijk overeen met artikel 84 van de Flora- en faunawet (hierna: Ffw), de voorloper van artikel 6.1 van de Wnb, met dien verstande dat ingevolge de Wnb de colleges van gedeputeerde staten het bevoegd gezag voor het verlenen van tegemoetkomingen in schade worden (Kamerstukken II 2011/12, 33 348, nr. 3, blz. 211). Uit de totstandkomingsgeschiedenis van artikel 84 van de Ffw volgt dat de bescherming van have en goed tegen schade door dieren primair de verantwoordelijkheid is van de grondgebruiker zelf. Dit brengt onder andere met zich dat alles in het werk gesteld dient te zijn om schade te voorkomen of te beperken. Het moet voorts gaan om schade die niet tot het normale bedrijfsrisico en het normale maatschappelijke risico van de betrokkene behoort (Kamerstukken II 1992/93, 23 147, nr. 3, blz. 83 en Kamerstukken I 1997/98, 23 147, nr. 104b, blz. 21).

[...] Over het tweede element - de schade dient niet tot het normale bedrijfsrisico of het normale maatschappelijke risico van de fruitteiler te worden gerekend - overweegt de Afdeling dat uit artikel 6.1, tweede lid, van de Wnb volgt dat onevenredig zware schade die [wederpartij] lijdt dient te worden vergoed. Het is in de eerste plaats aan het college om de omvang van het normale bedrijfsrisico of het normale maatschappelijke risico vast te stellen. Daarbij komt het college beoordelingsruimte toe. Het college dient de vaststelling van het normale bedrijfsrisico of het normale maatschappelijke risico naar behoren te motiveren. De vraag of schade die het gevolg is van een diersoort als bedoeld in artikel 6.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wnb tot het normale bedrijfsrisico of het normale maatschappelijke risico behoort, moet worden beantwoord met inachtneming van alle van belang zijnde omstandigheden van het geval. Daarbij is onder andere de aard, de omvang en de voorzienbaarheid van de schade van belang.

[wederpartij] had rekening moeten houden met het risico van schade aan door hem geteelde peren door mezen en roeken, omdat bekend is dat het desbetreffende gewas aantrekkelijk is voor de desbetreffende diersoorten en het onbeschermd laten van dit gewas daarom risicovol is. Een andere omstandigheid die van belang is, is dat de wetgever de verantwoordelijkheid voor de bescherming van have en goed tegen schade door dieren primair bij de grondeigenaar heeft gelegd (zie de totstandkomingsgeschiedenis van artikel 6.1 van de Wnb artikel 84 van de Ffw, zoals

hierboven aangehaald). De beoordeling van de van belang zijnde omstandigheden dient in beginsel per geval plaats te vinden. Het college heeft ter zitting gesteld dat BIJ12, die de verzoeken om tegemoetkoming op basis van - voorheen - de Ffw in opdracht van het Faunafonds behandelde en thans de verzoeken op basis van de Wnb in opdracht van de colleges behandelt, jaarlijks vijfduizend verzoeken ontvangt. Met een dergelijke uitvoeringslast is het begrijpelijk en ook redelijk dat, in afwijking van genoemd uitgangspunt, wordt overgegaan tot standaardisering van het normaal maatschappelijk risico als de regeling in tegemoetkoming in de schade voorziet. Dat betekent - uiteraard - wel dat de gekozen standaard passend dient te zijn. Naar het oordeel van de Afdeling leidt het vergoeden van 30% van de schade die door vogels is toegebracht aan peren tot een onevenredig zware last voor fruittelers. Dit oordeel is gebaseerd op de hoogte van de gemiddelde schade die fruittelers hebben geleden door toedoen van vogels aan appels en peren en de gemiddelde omzet die fruittelers genereren. Onder verwijzing naar haar uitspraak van vandaag, [ECLI:NL:RVS:2018:1488](#), overweegt de Afdeling dat het college ervoor kan kiezen 60% van de door [wederpartij] geleden vogelschade te vergoeden. Het college kan ook kiezen voor een afwijkend percentage als het dit voorziet van een deugdelijke motivering die ziet op de specifieke omstandigheden van [wederpartij]. [...] [ECLI:NL:RVS:2018:1539](#)

JnB2018, 460

MK Rechtbank Midden-Nederland, 07-05-2018 (publ. 08-05-2018), UTR 17/2982 en UTR 17/2842

college van gedeputeerde staten van de provincie Flevoland, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 3.8, 3.10, 3.17 lid 1, 9.10 lid 3

WET NATUURBESCHERMING. Ontheffing. Verweerder heeft de ontheffing voor het doden van vossen in strijd met de voorwaarden van artikel 3.8 van de Wnb verleend. Gelet op de systematiek van de Wnb, kan pas tot ontheffing worden overgaan als aan de vereisten van artikel 3.8 van de Wnb wordt voldaan. Verweerder heeft zijn standpunt dat een deugdelijke afrastering in combinatie met goed afgesloten nachthokken, niet toereikend is om de schade door vossen te voorkomen en dat de afrastering disproportioneel kostbaar is en daardoor geen bevredigende oplossing biedt, niet met objectieve en verifieerbare stukken aannemelijk gemaakt. Ook heeft verweerder niet met objectieve en verifieerbare stukken aannemelijk gemaakt dat sprake is van ernstige schade die door vossen wordt veroorzaakt. De beroepen zijn daarom gegrond.

[ECLI:NL:RBMNE:2018:1972](#)

JnB2018, 461

MK Rechtbank Den Haag, 07-03-2018 (publ. 04-05-2018), SGR 17/1675, 17/6019 en 17/6522

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit, als rechtsopvolger van de staatssecretaris van Economische Zaken, verweerder.

Verordening (EU) nr. 255/2010 (PbEU 2012, L 281/1, de SERA-verordening).

Natuurbeschermingswet 1998 1, 20

Wet natuurbescherming 1.1, 2.5, 2.10, 9.10 lid 2

WET NATUURBESCHERMING. Vliegactiviteiten. Verweerder is bevoegd om beperkingen te stellen aan het gebruik van het luchtruim boven de Natura 2000-gebieden. Verweerder heeft in dit geval in redelijkheid kunnen besluiten tot beperkingen aan de toegang tot de Natura 2000-gebieden. Uit de tekst van artikel 2.5, eerste lid, van de Wnb blijkt dat de toegang tot een Natura 2000-gebied kan worden beperkt indien dat nodig is, gelet op de instandhoudingsdoelstellingen. Dus niet is vereist dat een activiteit significante negatieve gevolgen voor een Natura 2000-gebied heeft. Bij de beantwoording van de vraag of de vereiste noodzaak aanwezig is, komt verweerder beoordelingsvrijheid toe. Verweerder dient daarbij acht te slaan op het voorzorgsbeginsel. Er hoeft dan ook geen wetenschappelijke zekerheid te bestaan over de schadelijke gevolgen van de activiteiten. Activiteiten waarvan uit de beoordeling van deskundigen blijkt dat schadelijke gevolgen op de instandhoudingsdoelstellingen van de Natura 2000-gebieden onzeker zijn, maar niet kunnen worden uitgesloten, kunnen ook bij de besluitvorming omtrent toegangsbeperkingsbesluiten worden betrokken. Verwijzing naar ABRS 24-12-2014, [ECLI:NL:RVS:2014:4676](#).

[ECLI:NL:RBDHA:2018:2665](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2018, 462

MK CRvB, 01-05-2018 (publ. 07-05-2018), 17/1901 PW

dagelijks bestuur van WerkSaam Westfriesland.

PW 9, 18

PARTICIPATIEWET. VERPLICHTING AANVAARDING ALGEMEEN GEACCEPTEERDE ARBEID. Uit de uitspraak van de Raad van 15 maart 2016

([ECLI:NL:CRVB:2016:1049](#)) volgt dat een bijstandsgerechtigde mag proberen gunstiger voorwaarden te bedingen indien hem algemeen geaccepteerde arbeid wordt aangeboden. Indien echter door zijn niet onmiddellijke aanvaarding van het aanbod en door zijn opstelling in de onderhandeling, uiteindelijk geen arbeidsovereenkomst tot stand komt, kan hem daarvan een verwijt worden gemaakt als hier bedoeld. Dat kan anders zijn als hij een gerechtvaardigde reden heeft het gedane aanbod niet te aanvaarden. Appellante kan van het weigeren van het baanaanbod van [naam bedrijf 2] een verwijt worden gemaakt. Zij heeft dit aanbod niet aanvaard. In wat appellante naar voren heeft gebracht over de aard van het werk en het door haar gewenste beloningsniveau, kan gelet op de voor appellante geldende verplichting in elk geval geen rechtvaardiging worden gevonden voor de haar verweten gedraging.

[ECLI:NL:CRVB:2018:1293](#)

JnB2018, 463

CRvB, 24-04-2018 (publ. 07-05-2018), 17/3586 PW

college van burgemeester en wethouders van Groningen.

PW 13 lid 2 aanhef en onder c

PARTICIPATIEWET. INSCHRIJVING OPLEIDING. Het uitgangspunt van de wetgever is niet geweest dat een jongere met een startkwalificatie recht heeft op bijstand. Het uitgangspunt is juist dat jongeren niet in de bijstand thuis horen en dat zij moeten werken of leren of een combinatie van beide. Dat het stroomschema vermeldt dat een MBO-2 opleiding doorgaans recht geeft op bijstand, sluit ook niet uit dat alsnog kan worden verwacht dat een betrokkene een opleiding gaat volgen.

Raad: Tussen partijen is niet in geschil dat appelland zich niet heeft ingeschreven voor een opleiding. Het geschil tussen partijen is beperkt tot het antwoord op de vraag of het college onder de gegeven omstandigheden terecht toepassing heeft gegeven aan artikel 13, tweede lid, aanhef en onder c, van de PW. (...)

Anders dan appelland aanvoert, is het uitgangspunt van de wetgever niet geweest dat een jongere met een startkwalificatie recht heeft op bijstand. Het uitgangspunt is juist dat jongeren niet in de bijstand thuis horen en dat zij moeten werken of leren of een combinatie van beiden (TK 2010-2011, 32815, nummer 3, pagina 6). Het door appelland genoemde stroomschema van het college is slechts een handvat voor de uitvoering van de PW, waarbij in elk concreet geval maatwerk moet worden geleverd. Dat het stroomschema vermeldt dat een MBO-2 opleiding doorgaans recht geeft op bijstand, sluit ook niet uit dat alsnog kan worden verwacht dat een betrokkene een opleiding gaat volgen. Daarbij geldt dat van een jongere die geen werk vindt, kan worden gevergd een opleiding te volgen om zijn kansen op de arbeidsmarkt te verbeteren. Gezien het feit dat appelland al enkele jaren werkloos is, bestond er voor het college voldoende reden om aan te nemen dat een vervolgopleiding zijn kansen op de arbeidsmarkt zou vergroten. Bij de invoering van de scholingsplicht is de wetgever uitgegaan van de eigen verantwoordelijkheid van de jongere. Dit geldt ook bij een belastend besluit zoals dat hier het geval is (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 26 oktober 2015, [ECLI:NL:CRVB:2015:3707](#)). Wel zal het college bij beëindiging van de bijstand moeten bezien, indien daarvoor op grond van de omstandigheden van het geval aanleiding bestaat, of zodanige belemmeringen voor de invulling van die verantwoordelijkheid bestaan dat beëindiging van de bijstand nog niet is aangewezen. Dergelijke belemmeringen doen zich hier niet voor. Met appelland is gesproken over zijn mogelijkheden om weer een opleiding te gaan volgen en appelland heeft daarbij zelf te kennen gegeven dat dit niet onmogelijk is, zij het dat hij geen lening af wil sluiten. Dit laatste is echter geen geldige reden om zich niet te hoeven aanmelden voor een opleiding. De Raad heeft eerder in zijn uitspraak van 12 januari 2016, [ECLI:NL:CRVB:2016:44](#), overwogen dat voor de toepassing van artikel 13, tweede lid, aanhef en onder c, van de PW niet van belang is of al dan niet gebruik wordt gemaakt van de aanspraak op studiefinanciering en dat, indien geen gebruik wordt gemaakt van

die aanspraak, evenmin betekenis toekomt aan de redenen die daaraan ten grondslag liggen.

Appellant heeft voorts aangevoerd dat geen belangenafweging heeft plaatsgevonden en dat de bevindingen met betrekking tot eerdere trajecten ten onrechte aan hem zijn tegengeworpen. De trajecten zijn volgens hem niet te vergelijken met de werkelijke situatie op de arbeidsmarkt. Ook deze beroepsgrond slaagt niet. Artikel 13, tweede lid, aanhef en onder c, van de PW is dwingendrechtelijk van aard en biedt geen ruimte voor een belangenafweging. Alleen in geval van zeer dringende redenen kan op grond van artikel 16 van de PW een uitzondering worden gemaakt, maar van dergelijke zeer dringende redenen is hier niet gebleken. Voorts berust het bestreden besluit niet op eerdere mislukte trajecten. Er is alleen geconstateerd dat appellant geen werk kan vinden en dat het daardoor in de rede ligt dat hij gaat proberen om door middel van verdere scholing zijn positie op de arbeidsmarkt te verbeteren.

[ECLI:NL:CRVB:2018:1263](#)

JnB2018, 464

CRvB, 24-04-2018 (publ. 07-05-2018), 16/7607 PW

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

PW 13 lid 2 aanhef en onder c

PARTICIPATIEWET. INSCHRIJVING OPLEIDING. Geconcludeerd moet worden dat appellant door zijn eigen nalatigheid geen onderwijs volgt, terwijl hij dat wel kon volgen, zodat het college terecht de bijstand van appellant op grond van artikel 13, tweede lid, onder c, van de PW heeft ingetrokken.

Raad: Tussen partijen is niet in geschil dat appellant zich niet heeft ingeschreven voor een opleiding en niet heeft gereageerd op de brieven van het college. Het geschil tussen partijen is beperkt tot het antwoord op de vraag of het college onder de gegeven omstandigheden terecht toepassing heeft gegeven aan artikel 13, tweede lid, aanhef en onder c, van de PW. (...)

Appellant heeft aangevoerd dat hij zich heeft ingespannen om zich in te schrijven voor de opleiding Autotechnicus niveau 3. Hij is echter niet tot die opleiding toegelaten. Met het oog op zijn opleidingsachtergrond en interesses waren eventuele andere opleidingen geen alternatief voor hem. Het is onredelijk om hem te verplichten een opleiding te volgen die niet aansluit bij zijn vooropleiding en interesses. Deze beroepsgrond slaagt niet. Appellant heeft niet met verifieerbare stukken onderbouwd dat hij niet is toegelaten op tot de opleiding Autotechnicus niveau 3. Ook heeft hij niet onderbouwd dat geen enkele andere opleiding voor hem geschikt was. Hij is hierover niet in overleg getreden met zijn jongerencoach en heeft niets meer van zich laten horen. Gezien deze omstandigheden moet geconcludeerd worden dat appellant door zijn eigen nalatigheid geen onderwijs volgt, terwijl hij dat wel kon volgen, zodat het college terecht de bijstand van appellant op grond van artikel 13, tweede lid, onder c, van de PW heeft ingetrokken.

[ECLI:NL:CRVB:2018:1291](#)

JnB2018, 465

MK CRvB, 24-04-2018 (publ. 07-05-2018), 16/71 WWB

college van burgemeester en wethouders van Valkenswaard.
WWB 54

BIJSTAND. INTREKKING UITKERING. BEZORGING POSTSTUK. Volgens vaste rechtspraak (bijvoorbeeld de uitspraak van 6 oktober 2015, [ECLI:NL:CRVB:2015:3419](#)) dienen de gevolgen van het niet in ontvangst nemen van een poststuk voor rekening van de geadresseerde te blijven zolang niet vaststaat dat een onjuiste of onduidelijke adressering van dat stuk tot een onjuiste bezorging heeft geleid. Indien de betrokkene deze voor hem bestemde en op de gebruikelijke wijze bezorgde post niet heeft ontvangen, komt dit voor zijn risico. Het aanbieden aan appelland door een extern postbedrijf van een poststuk in een grote bruine envelop, waarop zijn naam, initialen en adres duidelijk en correct stonden vermeld, kan, in aanmerking genomen dat het college, zoals het heeft gesteld, alle aan bijstandsgerechtigden gerichte aangetekende correspondentie op dezelfde wijze liet verzenden, niet worden aangemerkt als een ongebruikelijke wijze van bezorging. Dat het aan appelland aangeboden poststuk aan de buitenzijde niet herkenbaar was als zijnde afkomstig van het college, maakt dit niet anders. De door appelland gestelde omstandigheid dat de werkzaamheden binnen [naam B.V. 1] worden verricht door mensen met een bijstandsuitkering die verplicht zijn deze werkzaamheden onbetaald te verrichten, is hierbij niet relevant. Dat geldt evenzeer voor de stelling van appelland dat de weigering om de poststukken aan te nemen was ingegeven door de indruk dat deze voor een ander bestemd waren, dan wel uit vrees voor pakketfraude. Aan de voorwaarden voor toepassing van artikel 54, vierde lid, van de WWB is voldaan. Het college was daarom bevoegd de bijstand van appelland met ingang van 9 november 2014 in te trekken.
[ECLI:NL:CRVB:2018:1258](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2018, 466

MK ABRS, 09-05-2018, 201702776/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 2, 7, 33

Wet op de huurtoeslag 7

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Huurtoeslag. Belanghebbendheid. Een medebewoner is bij een besluit waarbij de tegemoetkoming huurtoeslag aan de aanvrager op nihil is gesteld en de uitbetaalde voorschotten met rente zijn teruggevorderd, belanghebbende in de zin van artikel 1:2 Awb. In het geval iemand als medebewoner is aangemerkt, wordt hij in de systematiek van de Awir, in samenhang gelezen met de Wht, geacht te behoren tot het huishouden

van de aanvrager van de huurtoeslag. De toekenning of afwijzing van een tegemoetkoming huurtoeslag raakt de financiële belangen van de medebewoner dan ook rechtstreeks. In die systematiek past ook artikel 33 van de Awir waarmee de Belastingdienst/Toeslagen de bevoegdheid heeft om de medebewoner hoofdelijk aansprakelijk te stellen voor een door de aanvrager van een huurtoeslag verschuldigd bedrag aan terugvordering.

[ECLI:NL:RVS:2018:1542](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Gezondheid

JnB2018, 467

ABRS, 09-05-2018, 201704761/1/A2

Registratiecommissie Geneeskundig Specialisten van de Koninklijke Nederlandsche Maatschappij tot bevordering der Geneeskunst.

Wet beroepen in de individuele gezondheidszorg (BIG)

Besluit herregistratie specialisten (Bhs) B.2 lid 1, B.3 lid 1, B.7

[Afwijzing] aanvraag van [appellant] om herregistratie in het register heelkunde [...].

GEZONDHEID. De registratiecommissie heeft de door [appellant] overgelegde stukken terecht ontoereikend geacht om tot herregistratie over te gaan, en de daarop gebaseerde afwijzing van de aanvraag is niet onevenredig. De registratiecommissie dient - gelet op het uit artikel 14, vierde lid, van de Wet BIG volgende vereiste van instemming van de minister van VWS met de Bhs - die regeling als uitgangspunt te nemen. Gelet op de aard van het toetsingskader dient de registratiecommissie evenwel na te gaan of de nadelige gevolgen van de afwijzing van de aanvraag niet onevenredig zijn in verhouding tot de met dat besluit te dienen doelen.

[...] Dat [appellant] niet aantoonbaar heeft voldaan aan de werkervaringseis betekent niet dat de registratiecommissie niet anders kon dan het verzoek om herregistratie afwijzen. Onder verwijzing naar de uitspraken van 29 augustus 2012

([ECLI:NL:RVS:2012:BX5958](#)) en 6 april 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:936](#)) overweegt de

Afdeling dat het Bhs een regeling is met een privaatrechtelijk karakter. Als

privaatrechtelijke regeling bevat het geen dwingend toetsingskader voor de beoordeling van een aanvraag om herregistratie. Nu het Bhs is vastgesteld door het College

geneeskundige specialismen, dat niet met openbaar gezag is bekleed, zijn de bepalingen van het Bhs niet aan te merken als algemeen verbindende voorschriften of als instructies als bedoeld in artikel 10:22 van de Algemene wet bestuursrecht. Dit neemt niet weg dat

de registratiecommissie - gelet op het uit artikel 14, vierde lid, van de Wet BIG volgende vereiste van instemming van de minister van VWS met de regeling - die regeling als uitgangspunt dient te nemen. Gelet op de aard van het toetsingskader dient de

registratiecommissie evenwel na te gaan of de nadelige gevolgen van de afwijzing van de aanvraag niet onevenredig zijn in verhouding tot de met dat besluit te dienen doelen.

[...] Slotsom is dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat de registratiecommissie de

door [appellant] overgelegde stukken terecht ontoereikend heeft geacht om tot herregistratie over te gaan, en dat de daarop gebaseerde afwijzing van de aanvraag niet onevenredig is. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:1582](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Paspoortwet

JnB2018, 468

MK ABRS, 09-05-2018, 201609742/1/A3

burgemeester van Den Haag.

VWEU 20, 21

EVRM 8, 13, 14

Paspoortwet 9, 23, 25 (tot 1 maart 2017), 44, 45, 46, 46a (tot 1 maart 2017)

Awb 3:9, 7:11, 8:29, 8:72

Besluit politiegegevens 4:2

PASPOORTWET. Vervallen verklaren paspoort van vermoedelijke Syriëganger. Dat in dit verband sprake is van een beperkte toets door de burgemeester, laat zijn verantwoordelijkheid als bevoegde autoriteit onverlet. De burgemeester had in dit geval over een ongeschoonde versie van het proces-verbaal moeten beschikken om aan zijn vergewisplicht te voldoen.

Bij besluit van 31 maart 2015 heeft de burgemeester het paspoort van [appellant] vervallen verklaard. [...] Bij besluit op bezwaar van 23 september 2015 heeft de burgemeester de vervallenverklaring van het paspoort van [appellant] gehandhaafd. Dit besluit is gebaseerd op de brieven van de NCTV van 29 januari en 3 september 2015. De burgemeester heeft zich op het standpunt gesteld dat hij zich er alsnog in voldoende mate van heeft overtuigd, dat de gronden tot vervallenverklaring bij [appellant] nog bestaan. Hij gaat bij de beoordeling uit van een terughoudende toets. De beide brieven van de NCTV in combinatie met de brief van 23 september 2014 bieden volgens de burgemeester voldoende grondslag voor de vervallenverklaring van het paspoort van [appellant]. [...]

De hiervoor vermelde geschiedenis van de totstandkoming [van artikel 26, thans artikel 25, van de Paspoortwet] in acht nemend, heeft de wetgever, anders dan [appellant] voorstaat, niet beoogd dat de burgemeester ten volle toetst of [appellant] buiten het Koninkrijk handelingen zal verrichten, die een bedreiging vormen voor de veiligheid en andere gewichtige belangen van het Koninkrijk of een of meerdere landen van het Koninkrijk dan wel de veiligheid van met het Koninkrijk bevriende mogendheden. Die beoordeling is voorbehouden aan de minister die in onderhavige kwestie op de voet van artikel 23 van de Paspoortwet bevoegd is te verzoeken om vervallenverklaring van het paspoort. De beoordeling van de burgemeester in de onderhavige besluitvorming is beperkt tot de vraag of de signalering door de minister evident onjuist is (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 14 maart 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:845](#)).

Zoals de Afdeling hiervoor heeft overwogen, is de beoordeling door de burgemeester van de signalering in het register, beperkt. Niettemin dient door de burgemeester te worden gecontroleerd of de door de NCTV verstrekte informatie juist is. Dat in dit verband sprake is van een beperkte toets door de burgemeester, laat zijn verantwoordelijkheid als bevoegde autoriteit onverlet. De burgemeester had in dit geval over een ongeschoonde versie van het proces-verbaal [...] moeten beschikken om aan zijn vergewisplicht te voldoen. Hetgeen de burgemeester ter zitting naar voren heeft gebracht, dat het niet de bedoeling kan zijn dat elke burgemeester over zulke geheime informatie kan beschikken, wordt door de Afdeling niet gevolgd. Dit is immers inherent aan de keuze van de wetgever om de bevoegdheid tot vervallenverklaring zoals hier aan de orde bij de burgemeester neer te leggen. Daarbij geldt dat uitgangspunt dient te zijn dat de bedoelde informatie bij een burgemeester in goede handen is. De rechtbank heeft ten onrechte geoordeeld dat de burgemeester reeds heeft voldaan aan zijn vergewisplicht door inlichtingen in te winnen over de actualiteit van de paspoortsignalering en het bestaan van de gronden die aan die signalering ten grondslag liggen. De burgemeester dient immers als voor het besluit verantwoordelijke bestuursorgaan de feitelijke grondslag van de paspoortsignalering te kennen om te beoordelen of deze niet evident onjuist is. [...]

Zoals volgt uit hetgeen hiervoor [...] is overwogen, wordt de signalering niet ten volle door de burgemeester getoetst. De beoordeling van de burgemeester is weliswaar beperkt tot de vraag of de signalering door de minister evident onjuist is, maar de burgemeester dient wel te beschikken over het proces-verbaal [...]. Ook [appellant] moet daarom over het, gelet op artikel 8:29 van de Awb geschoonde, proces-verbaal kunnen beschikken. Vast staat dat het proces-verbaal [...] hangende de besluitvormingsprocedure en in beroep niet aan [appellant] is verstrekt. Ook de rechtbank heeft hiervan geen kennis genomen. Deze omstandigheden leiden reeds tot de conclusie dat het recht van [appellant] op effectieve rechtsbescherming, zoals bedoeld in artikel 13 van het EVRM, is geschonden. [...]

De Afdeling zal in verband met het bepaalde in artikel 8:41a van de Awb uit het oogpunt van finale geschillenbeslechting bezien of aanleiding bestaat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit van 23 september 2015 met toepassing van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder a, van de Awb in stand te laten. [...]

De Afdeling constateert na kennisneming van het door de NCTV vertrouwelijk overgelegde proces-verbaal [...] dat het proces-verbaal voldoende grondslag biedt voor het vermoeden dat [appellant] zal vertrekken naar Syrië om zich aan te sluiten bij een van de jihadistische strijdgroepen aldaar, die één van de grootste terroristische dreigingen vormt tegen Nederland, haar bondgenoten en aan haar bevriende mogendheden. Uit het proces-verbaal blijkt onder meer dat [appellant] over veel radicaal jihadistisch materiaal beschikte, voornamelijk gericht op de gewapende strijd in onder andere Syrië en aldaar vechtende strijdgroepen als ISIS en Jabhat al Nusra. Verder blijkt daaruit dat hij zich in een radicaal jihadistische omgeving ophield en zich had uitgelaten over zijn vertrek naar Syrië op korte termijn. De burgemeester heeft terecht geen aanleiding gezien aan de door de NCTV in de brieven van 29 januari 2015 en 3 september 2015 verstrekte informatie te twijfelen. [...]

Gelet op het vorenstaande ziet de Afdeling aanleiding de rechtsgevolgen van het besluit van 23 september 2015 in stand te laten.

[ECLI:NL:RVS:2018:1551](#)

Zie in dit verband ook de uitspraak van de Afdeling van dezelfde datum met zaaknummer 201700853/1/A3, [ECLI:NL:RVS:2018:1557](#).

Bij deze uitspraken is een [persbericht](#) ("Burgemeester Den Haag mocht paspoorten vermoedelijke Syriëgangers vervallen verklaren") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Rijkswet op het Nederlanderschap

JnB2018, 469

ABRS, 02-05-2018, 201706361/1/V6

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 1:3

RWN 13 lid 1

BvvN 34 lid 2

NEDERLANDERSCHAP. De brief met de mededeling dat de vreemdeling wordt voorgedragen voor naturalisatie bij de Koning is geen besluit. In de RWN en het BvvN is een afzonderlijke regeling opgenomen met betrekking tot het aanwenden van rechtsmiddelen tegen de heffing en hoogte van leges.

De brief van 3 maart 2015 bevat de mededeling dat [de vreemdeling] wordt voorgedragen voor naturalisatie bij de Koning. Met die mededeling is niet op het naturalisatieverzoek van [de vreemdeling] beslist. Die beslissing moest immers nog volgen. Dat volgt ook uit de mededeling in de brief van 3 maart 2015 dat [de vreemdeling] binnen twaalf weken een beslissing op zijn naturalisatieverzoek kan verwachten. Mede gelet op hetgeen hierna wordt overwogen bevat deze brief ook geen beslissing over het al dan niet afzien van legesheffing. Dit betekent dat de brief van 3 maart 2015 niet op enig rechtsgevolg is gericht. De staatssecretaris betoogt dus terecht dat deze brief geen besluit is in de zin van artikel 1:3 van de Awb, zodat daartegen geen bezwaar open stond.

De staatssecretaris betoogt terecht dat [de vreemdeling] zijn bezwaren tegen de legesheffing eerder, bij de indiening van zijn naturalisatieverzoek naar voren had moeten brengen. Uit het formulier 'Verklaring 'Ingelicht over betaling van naturalisatiegelden' tevens inverzuimstelling' blijkt ook dat hij op dat moment in de gelegenheid is gesteld een verzoek om ontheffing van betaling van leges in te dienen. Deze handelwijze is in overeenstemming met de in 3.1 weergegeven bepalingen in de RWN en het BvvN. In deze regelgeving is aldus een afzonderlijke regeling opgenomen met betrekking tot het aanwenden van rechtsmiddelen tegen de heffing en hoogte van leges. Zie in dezelfde zin de uitspraak van de Afdeling van 12 juli 2006, [ECLI:NL:RVS:2006:AY3731](#), waarin is overwogen dat de betaling van leges geen nadelig gevolg is van het besluit op bezwaar

betreffende de afwijzing van het naturalisatieverzoek, maar voortvloeit uit de wet. De staatssecretaris wijst er terecht op dat het naturalisatierecht in dit opzicht verschilt van het vreemdelingenrecht, waarin de manier waarop een vreemdeling bezwaar kan maken tegen legesheffing niet wettelijk is geregeld. [de vreemdeling] heeft in reactie hierop verwezen naar artikel 3.34a, sub j, van het Voorschrift Vreemdelingen 2000. Die bepaling bevat echter geen algemene regeling over ontheffing van leges. Dat de Afdeling in de uitspraak van 2 september 2011 heeft geoordeeld dat het voldoen van leges een voorwaarde is voor het in behandeling nemen van de door de desbetreffende vreemdeling ingediende aanvraag om een verblijfsvergunning en als zodanig deel uitmaakt van het besluit op die aanvraag, is gelet op het voorgaande niet van betekenis voor de voorliggende zaak.

De slotsom is dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de staatssecretaris het bezwaar tegen de brief van 3 maart 2015 terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard.

[ECLI:NL:RVS:2018:1437](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2018, 470

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 04-04-2018 (publ. 10-05-2018), AWB 17/6674

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 2p, 2q, 14 lid 3, 16 lid 1 c

Vb 2000 3.74 lid 1 a, 3.75 lid 1 lid 3

VV 2000 3.24b

REGULIER. Gezinshereniging. Middelenvereiste. Verweerder heeft onterecht nagelaten alle aangevoerde individuele omstandigheden te betrekken in zijn concrete beoordeling van de situatie van eisers en referent.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder [...] onterecht nagelaten alle door eisers en referent aangevoerde individuele omstandigheden te betrekken in zijn concrete beoordeling van de situatie van eisers en referent. Referent heeft volgens een jaaropgaaf over 2016 een bruto-jaarinkomen genoten van € 22.086, dat boven het voor dat jaar geldende referentiebedrag ligt. Het ligt daarom in de rede te veronderstellen dat referent op het tijdstip waarop het bestreden besluit is genomen een aaneengesloten periode van een jaar voldoende middelen van bestaan uit arbeid in loondienst heeft verworven. Dit doet er weliswaar niet aan af dat ten tijde van het bestreden besluit niet vast stond dat het inkomen van referent nog een half jaar beschikbaar was, maar daarbij moet worden meegewogen dat referent al sinds 1997 legaal arbeid verricht en dat hij al sinds juli 2015 werkzaam is op basis van tijdelijke contracten bij dezelfde werkgever, die telkens zijn verlengd.

Ook heeft verweerder ten onrechte het betoog van eisers ten aanzien van de algemene heffingskorting niet bij zijn beoordeling betrokken. Hoewel verweerder terecht stelt dat eiseres en referent ten tijde van het bestreden besluit geen recht hadden op de algemene heffingskorting, omdat zij geen fiscale partners zijn, gaat verweerder er aan voorbij dat, indien het eiseres wordt toegestaan zich bij referent in Nederland te vestigen, zij en referent automatisch fiscaal partner worden en vanaf dan wel in aanmerking komen voor de algemene heffingskorting. Het doel van het middelenvereiste is immers om enige zekerheid te bieden dat referent, na overkomst van de vreemdeling, voldoende inkomen geniet om in het onderhoud van het gezin te voorzien en zo te voorkomen dat een beroep moet worden gedaan op het systeem van sociale bijstand. [ECLI:NL:RBDHA:2018:5647](https://ecli.nl/RBDHA:2018:5647)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2018, 471

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 03-05-2018, NL18.5246 en NL18.5248

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30a lid 1 a

Vb 2000 3.106a lid 1 lid 2

EVRM 3

ASIEL. Weigeringsgronden. Internationale bescherming in Roemenië. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich onvoldoende gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat eisers, een gezin met jonge kinderen, bij terugkeer naar Roemenië toegelaten worden tot de opvang en dus niet op straat zullen belanden.

Blijkens de door eisers overgelegde stukken is de situatie voor statushouders in Roemenië in algemene zin niet zodanig ernstig dat van hen niet kan worden verwacht terug te keren. Dit betekent echter niet dat er geen individuele omstandigheden kunnen zijn op basis waarvan in een specifiek geval van statushouders niet kan worden verwacht terug te keren naar Roemenië. Indien een statushouder – in dit geval eisers – individuele omstandigheden aanvoeren op basis waarvan zij vinden dat van hen niet verlangd kan worden om terug te keren naar Roemenië, is het aan verweerder om deze omstandigheden kenbaar bij de beoordeling te betrekken en te motiveren waarom deze omstandigheden volgens hem niet maken dat van hen niet verlangd kan worden om terug te keren.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder hier in het geval van eisers niet in is geslaagd en komt tot het oordeel dat er een motiveringsgebrek aan de bestreden besluiten kleeft. De rechtbank acht hiervoor redengevend dat eisers hebben gesteld dat zij na een jaar opvang en een financiële tegemoetkoming te hebben gekregen, hierop geen recht meer hadden. Men had eisers al aangezegd dat ze de opvang moesten verlaten. Verweerder heeft dit als zodanig ook niet bestreden. Dat men in Roemenië 12

maanden recht heeft op een financiële tegemoetkoming, wordt ondersteund door het AIDA rapport van februari 2018. In het door eisers overgelegde USDOS country report on human rights practices 2016 – Romania, 3 maart 2017 (p. 21) staat vervolgens het volgende geschreven:

"By law persons granted refugee or subsidiary protection status have the same rights as citizens to access education, housing, lifelong learning and employment, public health care, and social security. Nevertheless, effective access to these rights varied across the country, depending on the level of awareness of various public and private actors responsible for ensuring access to these services."

Hieruit volgt dat de effectieve toegang van statushouders tot onder meer huisvesting, per regio in Roemenië kan verschillen. Gelet hierop, volgt de rechtbank eisers in hun betoog dat er onvoldoende zekerheid bestaat dat zij bij terugkeer naar Roemenië toegang hebben tot opvang/huisvesting, omdat onduidelijk is in welke regio's van Roemenië de opvangmogelijkheden van statushouders wel voldoende is gewaarborgd, en onduidelijk is naar welke regio eisers zullen worden uitgezet. Omdat het hier gaat om een gezin met jonge kinderen, is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich onvoldoende gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat eisers bij terugkeer naar Roemenië – al dan niet met garanties vooraf – toegelaten worden tot opvang en dus niet op straat zullen belanden.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:5285](https://eclj.europa.eu/doclib/press/press.do?docid=32325)

JnB2018, 472

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 03-05-2018, NL18.5739 en NL18.5742

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30a lid 1 a

Vb 2000 3.106a lid 1 lid 2

EVRM 3

ASIEL. Weigeringsgronden. Internationale bescherming in Griekenland. De rechtbank is van oordeel dat verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd dat van eisers, zijnde een gezin met zeer jonge minderjarige kinderen én een kind op komst, gevergd kan worden terug te keren naar Griekenland waarbij zij het risico lopen om verstoken te raken van opvang en financiële middelen.

Verweerder heeft onvoldoende gemotiveerd dat in het individuele geval van eisers ten aanzien van Griekenland nog steeds uitgegaan kan worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Eisers hebben de nodige individuele omstandigheden aangevoerd op basis waarvan zij stellen dat van hen niet gevergd kan worden terug te keren naar Griekenland. [...] Zij hebben hun stellingen voorts onderbouwd met passages uit rapporten van Pro Asyl en RSA, AIDA en USDOS. Verweerder heeft de verklaringen van eisers over hun ervaringen in Griekenland als zodanig ook niet bestreden, maar stelt zich – kort gezegd – op het standpunt dat de lat van een schending van artikel 3 van het EVRM niet wordt gehaald. De rechtbank mist bij dit standpunt een individuele beoordeling van de door eisers aangedragen individuele omstandigheden, die worden ondersteund door de overgelegde

rapporten. De rechtbank citeert als voorbeeld een passage uit de door eisers overgelegde brief van Vluchtelingenwerk die de rechtbank in dit kader relevant acht en waarvan verweerder onvoldoende blijkt heeft gegeven deze omstandigheden in het geval van eisers mee te wegen.

"Aan statushouders die door EU-lidstaten worden teruggestuurd naar Griekenland wordt geen opvang en financiële tegemoetkoming geboden. Statushouders kunnen enkel ondergebracht worden in bestaande daklozenopvangcentra, maar ook toegang hiertoe is niet gegarandeerd gezien de capaciteit en voorwaarden. Statushouders die geen financiële middelen hebben om een huis te huren, zijn dakloos of genoodzaakt om te verblijven in overvolle appartementen met vaak geen elektriciteit en sanitaire voorzieningen. Er wordt geen alternatieve optie geboden. Ook monitorde RSA een aantal zaken waarbij teruggestuurde statushouders in Griekenland genoodzaakt waren om op straat te slapen, zonder eten, water en sanitaire voorzieningen. Hierbij werd geen onderscheid gemaakt in kwetsbare personen."

De rechtbank is van oordeel dat verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd dat van eisers, zijnde een gezin met zeer jonge minderjarige kinderen én een kind op komst, gevergd kan worden terug te keren naar Griekenland waarbij zij het risico lopen om verstoken te raken van opvang en financiële middelen. Verweerder heeft onvoldoende gemotiveerd dat in het individuele geval van eisers ten aanzien van Griekenland nog steeds uitgegaan kan worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. De enkele stelling van verweerder dat eisers in Griekenland dienen te klagen over het eventuele verstoken blijven van opvang, leidt de rechtbank niet tot een ander oordeel. Verweerders ter zitting gegeven toelichting over een brief van de Griekse autoriteiten van 20 december 2017 waarin de Griekse autoriteiten zouden bevestigen dat de situatie van Griekse staatsburgers en statushouders feitelijk gelijk is, leidt evenmin tot een ander oordeel. Verweerder heeft deze brief niet overgelegd zodat de inhoud van deze brief noch voor eisers noch voor de rechtbank raadpleegbaar is. Bovendien heeft verweerder dit pas ter zitting naar voren gebracht.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:5286](https://ecli.nl/RBDHA:2018:5286)

[Naar inhoudsopgave](#)

Unieburgers

JnB2018, 473

HvJEU (Grote kamer), 08-05-2018, C-82/16

K.A. e.a. tegen België.

VWEU 20

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 7, 24

Richtlijn 2008/115/EG 5, 11

UNIEBURGERS. Een verzoek om gezinshereniging door een derdelander in een lidstaat moet ook in aanmerking worden genomen wanneer tegen die derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, een inreisverbod is

uitgevaardigd. Daarbij dient het bestaan van een afhankelijkheidsverhouding tussen de derdelander en de Unieburger en het bestaan van redenen van openbare orde voor het inreisverbod per geval te worden beoordeeld.

Het Hof (Grote kamer) verklaart voor recht:

1) Richtlijn 2008/115/EG [Terugkeerrichtlijn], met name de artikelen 5 en 11 ervan, moet aldus worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot dat grondgebied is verboden.

2) Artikel 20 VWEU moet aldus worden uitgelegd dat:

- het zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een dergelijke aanvraag niet in aanmerking wordt genomen op die enkele grond, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd;
- wanneer de burger van de Unie meerderjarig is, het alleen in uitzonderlijke gevallen – waarin de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is – voorstelbaar is dat er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan de betrokken derdelander op grond van die bepaling een afgeleid verblijfsrecht wordt toegekend;
- wanneer de burger van de Unie minderjarig is, bij de beoordeling of van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, in het belang van het kind rekening moet worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Voor de vaststelling dat van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, is het niet voldoende dat er met deze onderdaan een gezinsband bestaat, of dat nu een biologische dan wel juridische is, noch is het daarvoor noodzakelijk dat het kind samenwoont met die onderdaan;
- het niet van belang is dat de afhankelijkheidsverhouding waarop de derdelander zich ter ondersteuning van zijn verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging beroept, is ontstaan nadat ten aanzien van hem een inreisverbod was vastgesteld;
- het niet van belang is dat het tegen de derdelander uitgevaardigde inreisverbod definitief was geworden op het moment waarop de derdelander zijn verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging indiende, en
- het niet van belang is dat het inreisverbod dat is uitgevaardigd tegen de derdelander die een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging heeft ingediend, is gerechtvaardigd door het niet voldoen aan een terugkeerverplichting. Wanneer

redenen van openbare orde de rechtvaardigingsgrond voor een dergelijke beslissing waren, kunnen deze er alleen toe leiden dat die derdelander een afgeleid verblijfsrecht op grond van dat artikel wordt ontzegd, wanneer uit een concrete beoordeling van alle omstandigheden van het geval in het licht van het evenredigheidsbeginsel, het belang van het eventuele kind of de eventuele kinderen en de grondrechten blijkt dat de betrokkene een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde vormt.

3) Artikel 5 van richtlijn 2008/115 moet aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale praktijk op grond waarvan ten aanzien van een derdelander tegen wie reeds een terugkeerbesluit met een daaraan gekoppeld inreisverbod is uitgevaardigd dat nog geldig is, een terugkeerbesluit wordt vastgesteld zonder dat daarbij rekening wordt gehouden met de aspecten van zijn gezins- en familielevens, waaronder met name het belang van zijn minderjarige kind, die zijn vermeld in een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die na de vaststelling van een dergelijk inreisverbod is ingediend, behalve wanneer de betrokkene die aspecten reeds eerder had kunnen aanvoeren.

[ECLI:EU:C:2018:308](https://eur-lex.europa.eu/eli/cu/2018/308)

Bij dit arrest is een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2018, 474

MK ABRS, 09-05-2018, 201704925/1/V2, 201704935/1/V2, 201704940/1/V2 en 201704941/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

United Nations Convention on the Law of the Sea

Verordening 2016/399 punten 6, 15 en 17 van de considerans, 1, 2, 5, 6, 8, 11, 20

Verordening 810/2009 1, 2, 35, 36

Awb 1:2 lid 1

SCHENGENGRENSCODE. Prejudiciële vraag over op welk moment uitreisstempels moeten worden geplaatst in de paspoorten van vreemdelingen die aanmonsteren op zeeschepen die in de Rotterdamse haven liggen.

Deze verwijzingsuitspraak betreft artikel 11, eerste lid, van de Schengengrenscore. Deze bepaling vereist dat de reisdocumenten van onderdanen van derde landen bij inreis en bij uitreis van het Schengen gebied systematisch worden afgestempeld. De vraag die in deze uitspraak aan de orde is, is op welk moment een onderdaan van een derde land uitreist in de zin van voormelde bepaling, als hij een zeevarende is die op enig moment het Schengen gebied is ingereisd om in een zeehaven tevens zijnde een buitengrens aan te monsteren op een daar reeds afgemeerd zeeschip. [...]

Uit de Schengengrenscore volgt niet eenduidig wanneer een zeevarende die het Schengen gebied via een luchthaven is ingereisd en over land doorreist naar een in een

zeehaven gelegen zeeschip om daarop aan te monstern, uitreist in de zin van de Schengengrenscore. Rechtspraak van het Hof van Justitie hierover is niet voorhanden. Daarom legt de Afdeling het Hof van Justitie de volgende vraag voor:
Moet artikel 11, eerste lid, van Verordening 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscore) zo worden uitgelegd dat een onderdaan van een derde land die het Schengengebied eerder is ingereisd, bijvoorbeeld via een internationale luchthaven, uitreist in de zin van de Schengengrenscore zodra hij als zeevarende aanmonstert op een zeeschip dat al is gelegen in een zeehaven zijnde een buitengrens, ongeacht of, en zo ja wanneer hij met dit schip die zeehaven zal verlaten? Of moet, om te kunnen spreken van een uitreis, eerst vaststaan dat de zeevarende de zeehaven met het desbetreffende zeeschip zal verlaten, en zo ja, geldt er dan een uiterste termijn waarbinnen de afvaart moet plaatsvinden en op welk moment moet de uitreisstempel dan worden aangebracht? Of heeft een ander moment, al dan niet onder andere voorwaarden, als 'uitreis' te gelden?

[ECLI:NL:RVS:2018:1503](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB2018, 475

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het arbeidshof te Brussel (België) op 29-03-2018, H, [C-720/17](#)

Richtlijn 2013/33/EU 20

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 1, 3, 4, 24

EVRM 3

OPVANGRICHTLIJN. PREJUDICIËLE VERWIJZING. Intrekking van het recht op materiële opvangvoorzieningen als sanctie ten aanzien van een (niet-begeleide) minderjarige op ernstige inbreuken op de regels met betrekking tot opvangcentra en ernstige vormen van geweld. Omvang verplichting van de lidstaten tot waardige levensstandaard.

Prejudiciële vragen:

1. Moeten de artikelen 20 lid 1 tot lid 3 van de [Opvang]richtlijn zo uitgelegd worden dat zij op limitatieve wijze de gevallen bepalen waarin de materiële opvangvoorzieningen kunnen beperkt of ingetrokken worden, of blijkt uit artikel 20, lid 4 en 5 dat de intrekking van het recht op materiële opvangvoorzieningen ook kan gebeuren bij wijze van sanctie op ernstige inbreuken op de regels met betrekking tot opvangcentra en ernstige vormen van geweld?
2. Moeten de artikelen 20, lid 5 en 20 lid 6 zo uitgelegd worden dat de lidstaten, alvorens een beslissing te nemen met betrekking tot de beperking of intrekking van de materiële opvangvoorzieningen of sancties, en in het kader van deze beslissingen, de nodige maatregelen moeten vastleggen die het recht op een waardige levensstandaard tijdens de periode van uitsluiting waarborgen, of kan aan deze bepalingen tegemoet gekomen worden door een systeem waarbij, na de beslissing tot beperking of intrekking van de materiële opvangvoorziening, wordt nagegaan of de persoon die het voorwerp uitmaakt

van de beslissing, een waardige levensstandaard geniet en desgevallend op dat ogenblik remediërende maatregelen worden genomen.

3. Moeten artikel 20 lid 4, 20 lid 5 en 20, lid 6, samen gelezen met artikel 14, 21, 22, 23 en 24 van de richtlijn en met de artikelen 1, 3, 4 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, zo uitgelegd worden dat een maatregel of sanctie tot tijdelijke (of definitieve) uitsluiting uit het recht op materiële opvangvoorzieningen, mogelijk is, of niet mogelijk, ten aanzien van een minderjarige, meer in het bijzonder ten aanzien van de niet-begeleide minderjarige.

[C-233/18](#)

JnB2018, 476

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 02-05-2018, NL18.5737

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) Nr. 604/2013

DUBLINVERORDENING. Overdracht aan Frankrijk. Eiser beroept zich op het C.K. arrest vanwege een suïcidepoging. Een concrete medische verklaring is geen vereiste, ook andere informatie kan gelden als objectieve gegevens die de bijzondere ernst van zijn gezondheidstoestand en ook de aanzienlijke en onomkeerbare gevolgen daarvoor van een overdracht aantonen. Verweerder had een BMA advies moeten aanvragen.

Eiser betoogt dat overdracht aan Frankrijk zal leiden tot een ernstige verslechtering van zijn gezondheidstoestand als bedoeld in het arrest C.K. [Hof van Justitie van 16 februari 2017 in de zaak C.K. tegen Slovenië, [ECLI:EU:C:2017:127](#)]. Verweerder had dan ook een medisch advies moeten aanvragen, aldus eiser. [...] De rechtbank ziet zich voor de vraag gesteld of de door eiser overgelegde stukken moeten worden aangemerkt als objectieve gegevens die de bijzondere ernst van zijn gezondheidstoestand en ook de aanzienlijke en onomkeerbare gevolgen daarvoor van een overdracht aantonen. [...] De rechtbank volgt verweerder niet in diens standpunt, dat er geen sprake is van objectieve gegevens omdat er geen medische verklaring van een arts is waarin wordt aangegeven dat overdracht zal leiden tot een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidssituatie dan wel dat er een aanzienlijk risico daarop bestaat. De rechtbank verwijst in dit kader naar de uitspraak van de Afdeling van 4 april 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1159](#), [...].

Vast staat dat eiser op 7 maart 2018 een suïcidepoging heeft ondernomen en dat hij op 15 maart 2018 suïcidale uitingen heeft gedaan. Uit hetgeen [hiervoor] is overwogen volgt dat aangenomen moet worden dat deze poging en uitingen in verband staan met de voorgenomen overdracht aan Frankrijk. De rechtbank is - gelet op de hiervoor genoemde uitspraken van de Afdeling van 3 november 2017 [[ECLI:NL:RVS:2017:2980](#) en [ECLI:NL:RVS:2017:2986](#)] - dan ook van oordeel dat deze informatie voor verweerder aanleiding had moeten zijn om nader onderzoek te verrichten, bijvoorbeeld door het vragen van een advies van het Bureau Medische Advisering. Gelet op de punten 75 tot en met 77, 84 en 90 van het arrest C.K. en de door eiser overgelegde medische informatie over zijn suïcidaliteit, had verweerder moeten nagaan of de gezondheidstoestand van eiser dermate slecht is dat ernstig moet worden gevreesd dat overdracht voor hem een

reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie zou inhouden. De toezegging van verweerder dat kort voor de overdracht aan Frankrijk alsnog zal worden beoordeeld om te bezien of en zo ja, hoe eiser kan worden overgedragen, volstaat niet. De rechtbank verwijst in dit kader naar rechtsoverweging 7.2 van de onder 10.2 genoemde uitspraken van de Afdeling.

Het beroep is gegrond en de rechtbank vernietigt het bestreden besluit.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:5648](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2018, 477

MK ABRS, 09-05-2018, 201708994/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb

PROCESRECHT. Procesbelang. In geschillen over de verlening van een verblijfsvergunning regulier, terwijl de vreemdeling reeds rechtmatig verblijf heeft op grond van een hem verleende verblijfsvergunning, is procesbelang in beginsel gegeven, indien de te verlenen verblijfsvergunning andere rechtsgevolgen of een eerdere ingangsdatum heeft dan de reeds verleende en die vreemdeling daardoor in een gunstiger positie zou kunnen geraken.

In de uitspraak van 27 september 2010 [[ECLI:NL:RVS:2010:BN9222](#)] is het voorgaande niet onderkend, doordat daarin is aangesloten bij de uitspraak van 15 december 2005 in zaak 200506116/1, welke uitspraak, anders dan de uitspraak van 27 september 2010, ziet op een asielzaak.

Uit het voorgaande volgt dat de vreemdeling terecht klaagt dat de rechtbank niet heeft onderkend dat zij belang heeft bij de beoordeling van haar beroep.

[ECLI:NL:RVS:2018:1611](#)

[Naar inhoudsopgave](#)